ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci stěžovatele **P. Š.,** zastoupeného JUDr. Romanem Nováčkem, advokátem se sídlem v Ostravě-Moravská Ostrava a Přívoz, Nádražní 66 za účasti **České správy sociálního zabezpečení** se sídlem v Praze 5, Křížová 25, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 6. 2. 2003 č. j. 18Ca 70/2002 – 25,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se stěžovatel domáhal zrušení rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě ze dne 6. 2. 2003 č. j. 18Ca 70/2002 – 25, kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení (dále jen „ČSSZ) ze dne 27. 3. 2002 jímž byla zamítnuta žádost žalobce o přiznání plného invalidního důchodu. V odůvodnění krajský soud uvedl, že stěžovatel nesplnil jednu z podmínek stanovených v § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb. ve znění pozdějších předpisů, neboť pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti byl u něj pouze 15 % a také nebyl schopen pro zdravotní postižení této soustavně výdělečné činnosti jen za zcela mimořádných podmínek. Tento závěr jednoznačně vyplývá z posudku posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „MPSV“), o jehož úplnosti, správnosti a přesvědčivosti nemá krajský soud důvodu pochybovat. Posudková komise vycházela při vypracování posudku z veškeré dostupné zdravotní dokumentace žalobce, měla k dispozici lékařské zprávy a nálezy, které žalobce předložil u ústního jednání dne 6. 2. 2003.

V podané kasační stížnosti stěžovatel setrval na tom, že není správný závěr posudkové komise MPSV o tom, že z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla

jeho schopnost v soustavné výdělečné činnosti pouze o 10 %, resp. 15 %. Objektivním průkazním dokladem skutečného zdravotního stavu stěžovatele je zejména zjištění jeho pozitivity na chlamydie po prodělané chlamydiové infekci. Stěžovatel poukázal na přílohy kasační stížnosti obsahující doklady o tom, že byl na chlamydie vyšetřován opakovaně jak v O., tak v N. J. Pro potvrzení různosti posudků odborných pracovišť z O. a z N. J. si stěžovatel nechal v týž den odebrat vzorky na obou těchto pracovištích a opět se potvrdila předchozí rozdílnost v závěru obou těchto pracovišť. Zmatečnost důkazů, ze kterých vycházela posudková komise a krajský soud dokresluje také fakt, že podle přehledu odběrů krve měl být odběr krve stěžovateli prováděn mj. také dne 18. 11. 2002 MUDr. H., ale uvedeného dne stěžovatel nikdy odběr krve neprovedl, což dosvědčuje také potvrzení této lékařky ze dne 3. 2. 2003. Výše uvedené skutečnosti taktéž dokreslují nové odborné zprávy K. l. v N. J. ze dne 24. 10., 21. 11. a 6. 12. 2002. Stěžovatel také poukázal na to, že v napadeném rozsudku se uvádí, že dne 28. 11. 2002 bylo MUDr. L. prováděno jeho vyšetření, což neodpovídá skutečnosti a tato lékařka mohla maximálně činit závěry na základě výsledků, které si snad nechala zaslat. Stěžovatel také upozornil na skutečnost, že krajskému soudu předložil propouštěcí zprávu z F. n. v O. ze dne 27. 9. 2001, ale ani posudková komise, ani soud se s touto skutečností nijak nevypořádaly.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. v rozsahu a z důvodů, které uplatnil stěžovatel v kasační stížnosti a přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Pokud jde o námitku stěžovatele, že není správný závěr posudkové komise MPSV s tím, že objektivním průkazním dokladem skutečného zdravotního stavu stěžovatele je zejména zjištění jeho pozitivity na chlamydie a že existují rozdílné závěry v O. a N. J., tuto neshledal Nejvyšší správní soud důvodnou. Pozitivita na chlamydie u stěžovatele není sama o sobě skutečností, z níž je možné dovodit splnění podmínek pro přiznání plné invalidity, což ani stěžovatel netvrdí a neprokazuje. Proto i námitku týkající se rozdílných závěrů pracovišť v O. a N. J. je nutno v tomto kontextu označit za právně irelevantní.

Skutečnost, že MUDr. H. popřela, že by 18. 11. 2002 požadovala po K. h. s. v O. rozbory krve stěžovatele a ani ho k odběrům na toto pracoviště neposlala, neprokazuje zmatečnost důkazů, ze kterých vycházela posudková komise a krajský soud, jak dovozuje stěžovatel, protože tento jeden údaj nemůže zpochybnit správnost závěru posudkové komise.

Pokud stěžovatel poukázal při zpochybňování správnosti závěrů jak rozhodnutí ČSSZ, tak i krajského soudu na nové odborné zprávy K. l. v N. J. ze dne 24. 10., 21. 11. a 6. 12. 2002, k těmto důkazům nelze přihlédnout, protože byly vyhotoveny až po vydání správního rozhodnutí a krajský soud v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. při přezkoumávání rozhodnutí vychází ze skutkového stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Proto v tomto směru nelze krajskému soudu vytýkat nezákonnost.

Stěžovatel dále také poukázal na to, že v napadeném rozsudku se uvádí, že dne 28. 11. 2002 bylo MUDr. L. prováděno jeho vyšetření, což neodpovídá skutečnosti a tato lékařka mohla maximálně činit závěry na základě výsledků, které si snad nechala zaslat. Ani v tomto směru nelze vytýkat krajskému soudu nezákonnost, protože ve svém rozhodnutí pouze citoval podklady, které měla k dispozici posudková komise. Jedná se o lékařskou zprávu datovanou dne 28. 11. 2002, kterou zpracovala MUDr. L. na základě laboratorního vyšetření ze dne 21. 11. 2002.

Právně irelevantní je také námitka, že stěžovatel upozornil na skutečnost, že krajskému soudu předložil propouštěcí zprávu z F. n. v O. ze dne 27. 9. 2001, ale ani posudková komise, ani soud se s touto skutečností nijak nevypořádaly. Posudková komise uvedla propouštěcí zprávu mezi vyjmenovanými podklady (jedná se o dobu hospitalizace na neurologické klinice F. n. s p. v O. od 20. 8. do 14. 9. 2001 a 19. - 21. 9. 2001) a stejně tak je uvedena v odůvodnění napadeného rozsudku, takže byla podkladem při posuzování zdravotního stavu stěžovatele.

Ze všech shora uvedených důvodů shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost nedůvodnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem podle § 109 odst. 1 citovaného zákona.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu nevzniklo právo na náhradu nákladů řízení a ČSSZ žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. října 2003

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu